

Advent 1. vasárnapja 2013.

Bevezető

A mai nappal új egyházi évet kezdünk és belépünk az advent karácsonyra, Jézusra váró időszakába. Eszünkbe jutnak gyermekkori adventi szokásaink, az idősebbekébe a betlehemezés, a szentcsaládvárás, a hajnali mise, a roráté. A közterületeket karácsonyi díszekkel ékesített fenyőfák! Mára mindez kitiltva már sok helyen a közterületekről, s áruházak kirakataiból is.

S marad mindebből a templomokban a hajnali mise, a zöld adventi koszorú, a Krisztusra, a világ világosságára emlékeztető 4 gyertyával.

A fényt árasztó gyertyák egyben az emberi sorsot is példázzák. Arra is figyelmeztetnek, hogy mi is égünk és elégünk egyszer. A kérdés csak az, hogy hol és hogyan, kiért és miért ég életünk? Krisztusra várakozva, s a vele való találkozásra készülve? Vagy valami másért? Vizsgáljuk meg lelkiismeretünket.

Kirié litánia

Urunk! Bocsásd meg, hogy az adventet a karácsonyi ajándékok beszerzési idejének tekintjük. Uram, irgalmazz!

Urunk! Bocsásd meg, hogy engedjük karácsony profántartalmú ünneppé válják. Krisztus kegyelmezz!

Urunk! Bocsásd meg, hogy még adventben sem gondolkodunk el azon, hogy miért lett Szent Fiad emberré. Uram irgalmazz!

Evangelium után

A mai vasárnapkal új egyházi évet kezdünk és belépünk az advent karácsonyra, Jézusra váró időszakába. Zöld adventi koszorú díszíti templomunkat és rajta a gyertyák, az

égő gyertya, Krisztusra, a világ világosságára emlékeztetnek.

De nemcsak Őrá! Hanem arra, hogy keresztelésünk alkalmával égő gyertyát adott kezünkbe az Egyház, amely gyertya a hit világosságának a szimbóluma. Ez a gyertya már régen ellobbant, de kérdem, a hit Istenhez vezérlő gyertyalángja világít-e életünkben? És hogyan? Hasonlít-e életünk az adventi gyertyához, amely harcba száll a sötétséggel? A mi életünk harcba száll-e az élet sötétségével?

Erre a kérdésre válaszolni elsőszámú adventi feladatunk. Karácsonya ugyanis csak annak van igazán, aki Krisztust keresi, s feléje tart a földi életben.

Ebben az adventi időben a liturgia imái emlékeztetünkbe idézik az emberiség Krisztus előtti adventjét. Az emberek és főleg Izrael népe akkor is a Megváltóra, Krisztusra várakozott.

A világtörténelem órája ugyanis Krisztusra volt és van beállítva.

Hosszú és sötét volt ez a Krisztus előtti advent. Isten azonban sohasem hagyta magára az embert. Életünk egére föltüzte ígéreteinek fényes csillagát. "Ujjongj és örvendj, Sion leánya, mert íme, eljövök!" - ígérte Isten prófétái által. És az első karácsonykor beteljesítette ígéretét. Eljött! Advenit!

Advent azonban nemcsak az emberiség Krisztus előtti adventjére való emlékezés, hanem a Krisztus nélkül élő emberekre való odafigyelés is. Hiszen ma is sokan élnek Krisztus nélkül. És ami a legmeg-

döböntőbb: sokan tudatosan zárkóznak el előle, és társadalmat, embereket befolyásoló hatalmuk révén, sikerül nekik széles néprétegeket is elzárni előle.

Pedig nincs veszedelmesebb dolog, mint elutasítani Krisztust! Amint könnyen el lehet oltani a gyertyalángot, úgy könnyen ki lehet oltani az emberek lelkéből a hit világosságát is.

A lakótársaink, a szomszédjaink, földijeink, s honfitársaink között is sokan vannak, akik csak ritkán járnak templomba. Olykor-olykor eljönnek a templomba, egy kis templomi hangulatért, a feltámadási körmenetre, a karácsonyi éjféli szentmisére, a gyermekkori karácsonyok hangulatának idézése végett.

Bennünket, keresztényeket is megfertőz ez az egyre erőszakosabban terjesztett globalizációs szellem. Megdöbbenve tapasztaljuk, hogy mily könnyedén és mily sokan adják fel keresztény és nemzeti identitásukat. Mily könnyedén eresztik el fülük mellett a krisztusi szavakat: Virrasszatok! Józanok legyetek és éberek!

Nem csoda, ha testvéreinket megtartani akaró szeretetünk és igyekezetünk ellenére is, sokan elalyszanak és növelik az alvó, küzdeni már nem tudó, s nem akar egyház táborát. Mondanom sem kell, hogy minden látszat ellenére, nyugtalan ez az álom, akárcsak annak a gyermeké, aki abban a tudatban alszik el, hogy nincs mellette az édesanyja.

Mellettünk viszont van! És egyre erőteljesebben harsogja felénk! Ébredj ember mély álmodból, s

megszabadulsz rabságodból! Vessük hát el a sötétség tetteit, s öltük magunkra a Világosság fegyverzetét! Az erények sokaságát!

Ébredjünk hát, és vessük el a sötétség tetteit, öltük magunkra a világosság fegyverzetét, és akkor olyan fényesség árad e világra, amely elvakítja és megbénítja a sötétség erőit.

Fényre, Világosságra van szüksége e világnak. Ezért az Egyház Krisztusra, a Világ Világosságára irányítja az emberek tekintetét. Meg kell nyitnunk lelkünk sötétkamráját, hogy beragyoghassa Krisztus világossága. Egyedül neki van hatalma arra, hogy életünk fényérzékeny lapjára rárajzolja az Istennek tetsző emberarcot.

Krisztus nélkül sötét a világ, jómagunk is sötétben botorkálunk. Az ő világossága nem pótolható a legnagyobb emberi lángelmék fényeivel sem. Csak akkor lesz tartós az álomból való ébredésünk, ha Krisztusra, mint életünk napjára irányítjuk ébredő tekintetünket.

Tanításából, élete példájából, századokon átlátó tekintetéből, szívének kohójából annyi fény, annyi meleg áramlik felénk, ami elől balgaság lenne elzárkózunk. Ne elzárkózni akarjunk hát előle, hanem tiszta szívvel forduljunk feléje.

Ajándékozó, s ajándékot váró Testvéreim! Ne csak a kicsiny karácsonyi ajándékokra irányuljon a figyelmünk, hanem az Úr Isten emberiségnek adott legnagyobb ajándékára, a Világ Világosságára, Urunk Jézus Krisztusra! Amen

F. F.